Subota, 21.05.2016.g.

Jučer sam završio s čitanjem knjige **PAPA FRANJO Božje ime je**

milosrđe koju je napisao novinar iz Rima Andrea Torniellie a sastoji si

od zapisanog razgovora koju je pisac vodio sa našim dragim Papom

Franjom.

Knjiga je izazvala veliku svjetsku pozornost jer je istodobno promovirana

u preko 80 zemalja svijeta.

"Iz prve" me knjiga i nije baš privukla zato jer ne volim tu veliku

pompoznost i visoke cijene knjiga. No, to je samo moje osobno.

Ipak, s obzirom na aktualnost teme i glavnog protagonista, našeg dragog

Papu Franju, ja sam jednom dragom prijatelju tu knjigu kupio kao poklon

za rođendan. I gle slučaja, i ja sam ju dobio na poklon za rođendan od

mojih dragih prijatelja koji i nisu baš u vjeri ali jako poštuju moju

opredijeljenost i život u vjeri.

Prošlo je već neko vrijeme kako sam ju dobio i nisam ju odmah išao

čitati. No, u ova zadnja dva-tri dana sam ju uzeo i pročitao.

Ima u njoj prekrasnih misli našeg dragog Pape potkrijepljene sa

prekrasnim primjerima. Svakog dotakne nešto drugo.

A ovih dana su mi dosta u mislima neke drage osobe koje je Gospodin

poslao na moj životni put a ostale su same u životu.

Ostavljene, porušenih snova i nada, na podu svojih života, bez viđenja

smisla svojeg budućeg života.

Želio bih im nekako pomoći… I razgovaramo …Ali, tolika je

ta zatvorenost u vlastitu povrijeđenost…

I baš me zato dotaknula jedna misao dragog Pape Franje iz spomenute

knjige. Na pitanje pisca knjige da li može biti milosrđa bez priznavanja

vlastitoga grijeha, dragi Papa je odgovorio:

"Milosrđe je ovdje, ali ako ga ne želiš primiti … Ako se ne

priznaješ grješnikom, znači da ga ne želiš primiti, znači da ne

osjećaš potrebu za njim. Ponekad ti može biti teško razumjeti

što ti se dogodilo. Ponekad možeš biti obuzet beznađem, misliti

da je nemoguće ponovno ustati. Ili pak voliš više svoje rane,

rane grijeha pa se ponašaš kao pas: jezikom ližeš svoje rane.

To je narcistička bolest koja donosi ogorčenost. Ima nekoga

užitak u ogorčenosti, nekoga bolesnoga uživanja.

Ako ne pođemo od svoje bijede, ako ostanemo izgubljeni, ako

izgubimo nadu u mogućnost da nam bude oprošteno,

završavamo u lizanju rana koje ostaju otvorene i nikada ne

zacjeljuju.

Međutim, lijek postoji, postoji izlječenje ako učinimo samo mali

korak prema Bogu ili ako ga barem imamo želju učiniti.

Dovoljna je i najmanja pukotina, dovoljno je ozbiljno shvatiti

svoje stanje. Važno je također sačuvati sjećanje, sjećati se

odakle dolazimo, sjećati se vlastite ništavnosti. Važno je ne

smatrati se samodostatnim.

Sveta Terezija Avilska upozoravala je susestre da se čuvaju

taštine i samodostatnosti. Kada bi čula "to su mi napravili bez

ikakvog razloga", prokomentirala bi: "Neka nas bog sačuva od

loših razloga. Ne znam zašto je u samostanu ona koja nije

željela nositi svoj križ."

Nitko od nas ne može govoriti o nepravdi ako se sjeti tolikih

nepravdi koje je on sam počinio pred Bogom …"

Eto, toliko često svi mi znamo pasti u taštinu i samodostatnost i radije

"ližemo" svoje rane na podu svojih života, ne priznajući svoju ništavnost,

svoju grješnost.

Tako ostajemo u svojem beznađu, s mislima da više ne možemo dalje,

nemamo ni snage ni volje više ustati u svojem životu.

OSTAJEMO ZATVORENI BOŽJEM MILOSRĐU.

Jer Bog je uvijek tu kraj nas. Čeka da mu dopustimo da nas digne, da na

nas IZLIJE OBILJE SVOJEG MILOSRĐA.

JER NAS BESKRAJNO LJUBI. TAKVE KAKVI SMO.

Ali, s obzirom da nam je dao slobodnu volju, ne može preko

naše volje, naše zatvorenosti, našeg osuđivanja drugih, naše

taštine kako je samo nama teško, našeg nepriznavanja osobne

grješnosti.

Teško je, stvarno je teško kada se čovjek osjeća povrijeđen, posebno ako

mu se čini da je to doživio bez svoje krivnje, bez opravdanih razloga.

A samo Gospodin Bog može zaliječiti te rane za cijeli život OBILJEM

SVOJEG MILOSRĐA.

A zato mu se samo treba otvoriti. Priznati svoje slabosti, svoje grijehe,

zatražiti njegovu pomoć.

Ne možemo u svojoj povrijeđenosti dolaziti Gospodinu Bogu i govoriti mu

što bi drugi trebali učiniti, kako bi se drugi trebali ponašati da bi nama

bilo bolje.

Ili da ćemo mi učiniti ovo ili ono da se onda dogodi ono što bi mi željeli.

Ne, ne možemo s Gospodinom Bogom trgovati.

U LJUBAVI I MILOSRĐU NEMA TRGOVANJA, NEMA

SEBIČNOSTI, OHOLOSTI, TAŠTINE.

SAMO DAVANJE I PRIMANJE …

SAMO OTVORENOST ZA PRIMANJE …

SAMO OTVORENOST ZA DAVANJE …

ISKRENO, DUBOKO.

BEZ OČEKIVANJA IČEGA ZAUZVRAT.

Naš ljubljeni Gospodin samo od nas očekuje da mu priznamo da sami ne

možemo, da smo mali i grješni, da trebamo njegovu pomoć.

TADA SMO MU ŠIROM OTVORILI VRATA KAKO BI UŠAO U NAŠ

ŽIVOT I SVE NAM RIJEŠIO KAKO ON ZNA DA JE ZA NAS

NAJBOLJE.

JER, BOŽJE JE IME MILOSRĐE.